

Treća nagrada Natječaja *Mali Marulić*, 2011.

Silvija Šesto

GOSPODIN MRAK I TRI BIJELA ŠEŠIRIĆA

Igraju:

GOSPODIN MRAK

MRAKAČ MAMA

ŽANA

ŠEŠIRIĆ 1

ŠEŠIRIĆ 2

ŠEŠIRIĆ 3

BAKA

GOSPODIN MRAK: Uhuhu... Evo, to sam ja... Ne, nisam još... Ej, ti tamo mali, brzo svjetlo pali... (*Pali se svjetlo.*)... No tako, tako, ne, što je meni, briši od svjetla, dobro, možda malo, kakva mala lampica može, tako... Dakle, idemo ponovno. Uhuhu... Evo, to sam ja. Gospodin Mrak ili, drugim riječima, jedan vrlo ugladen i pristojan gospodin. Što znači ugladeno i pristojno... To znači da znam bombon, tj. bonton. Znadem se lijepo ponašati, na primjer... Kad zakasnim u kazalište, a svi su već sjeli, ja ulazim na svoje sjedalo tako da ne okrećem onima koji sjede gu... gugugu... da prostite guzu. Idemo dalje. Kad ulazim u tramvaj...

MRAKAČ MAMA: Sine, blebećeš koještarije. To što ti znaš bonton i što si pristojan, to ionako nitko ne vidi. To nitko ne vidi, sine! Sjeti se, ti si...

Nitko više ništ' ne vidi,
Dobar čovjek sad se stidi.
Vremena su došla teška,
Rijetko lice sad se smješka.
Vremena su malo mračna,
Češće viđaš lica plačna.
Ajoj, koje vrijeme je to,
Meni je malo zlo.
Pa valjda će ipak biti bolje,
Ima li igdje za to volje?

GOSPODIN MRAK: ...Ja sam gospodin Mrak. Točno (*šmrca*). No, mama, recimo da me se vidi. Da me se vidi, svi bi vidjeli da u tramvaj ulazim uvijek s desne strane i da nikad ne sjedam, jer znam da uvijek ima onih čije su noge slabije od mojih... I zato bi me trebali voljeti, ali...

MRAKAČ MAMA: Sine, Mračče, previše si se ti meni danas razdanio. Znaš i sam da te baš ne vole... Ili barem ne svi. Koga briga, koga briga!

GOSPODIN MRAK: A ti. Mama, ti me voliš, zar ne?

MRAKAČ MAMA: Naravno. Ti si moje dijete i ja bih te voljela, ma voljela bih te da se i skroz razdaniš. Znaš to dobro.

Mama voli svoje dijete,
Bilo crno, bilo bijelo,
Mama ljubi dijete cijelo,
Od glave do pete.
To mamino je dijete
Makar mrakač bilo
Mamici je milo.

GOSPODIN MRAK: Znam, znam, ne dobro, već i odlično. Ti si najbolja mama na svijetu, ali znaš, mama... Ja nisam ra... ra... radostan. (*Šmrca.*) Bez obzira što imam bomb..., pardon, bonton i što se lijepo ponašam, nekako mi se čini da me voliš samo ti. Gdje god došao, ma u koji kutak kugle zemaljske zašao, svi nekako jauču kad me vide, pardon ne vide, gdje god zavirio, nisam dobrodošao, nisam, pa to ti je, i mrak, tj. točka.

MRAKAČ MAMA: Evo ga na opet. Jedno te isto. Svaki dan, pardon noć, jedno te isto. Još ću pomisliti da bi se ti i namjerno razdanio. Pa što i ako je to istina. Zar ti moja ljubav nije dovoljna?

GOSPODIN MRAK: Ma da..., I ne! Ovaj, uh što si me zbunila. Mislim, mama, ja se jako trudim, trudim se i trudim. Evo, zar nisam krasan, okićen baršunastim sjajem naše prijateljice Noći?! I ništa. Svi moji pokušaji da me svi, ili barem puno, puno njih zavoli, ništa. Mama, kad bolje razmislim, ja sam neutješan Gospodin Mrak. I očajan. I tužan. Zapravo, najviše sam tužan...

ŽANA: Da?

GOSPODIN MRAK: Tko je to. Ništa ne vidim!

Tko je to, tko je to,
Ništa ne vidim.
Lijevo-desno,
Gore-dolje,
Nigdje svjetla,
Nigdje bolje.
Strah me mračan
I od sebe hvata,
Ne pomaže mama,
A bogme ni tata.

ŽANA: Bolje da ne vidiš (*šmrca*). Ja sam Žana, ali bolje i da nisam, jer sam tužna.

GOSPODIN MRAK: Tužana?

ŽANA: Žana.

GOSPODIN MRAK: Šališ se. Pa to je veselo ime. Kakva tuga? Pogledaj se...

ŽANA: A reci mi, molim te, tko si ti i, zapravo, kako me uopće možeš vidjeti?

GOSPODIN MRAK: Ja? Ah, ja sam Gospodin Mrak, a zapravo sam bezveznjak. Tužan i očajan.

ŽANA: Onda smo na istom!

GOSPODIN MRAK: O ne, ne gospodična Žana, ti si vrlo, mila curica, a ja sam prepun mana. Najveća mi je i najmračnija. Nitko me ne voli!

ŽANA: Ne razumijem!

GOSPODIN MRAK: Tristo mu mračnih predaka, to je barem jednostavno. Svaki put kad dolazim na Zemljicu, i to s najboljim namjerama, gdje god stignem, kud god zavirim, nikome nisam drag. I, što je najgore, boje me se, boje. Ponajviše oni koji su meni najdraži, djeca. Djeca me se boje. Kao da sam neko strašno čudovište, buaaaaa... A ja sam običan mrak i nemam baš nikakvu namjeru nikome nauditi. No, sličim li ti ja čudovištu?

Jesam li ja strašan
Ako sam već mračan?
Čudovište nisam,
Ali svi se boje,
Trče, bježe, jure,
Brišu poput bure.
A ja uvijek zbog tog tužan
Od samoće postah ružan.

ŽANA: Ha, ha, ha... Sad si me nasmijao, a ja sam zapravo tužna (*šmrca*). Ni govora. Baš si smiješan. I kakav si ti gospodin. Imaš li curu?

GOSPODIN MRAK: Ma kakva cura. Pa nitko me ne može vidjeti, a kamoli pogledati. Imam samo mamu. Jedino me mama voli. Mamica moja.

ŽANA: Smiješan si. Tako velik i mračan, a još kod mamice. No, krasno. Baš smiješno. Zapravo tužno. Trebao bi imati curu, a ja bih trebala imati dečka. Sve moje cure imaju dečka, znaš! Ili barem simpatiju.

GOSPODIN MRAK: Hm...

ŽANA: Da, da, vjeruj mi. Curu si moraš pod hitno nabaviti, kako god znaš. Baš si smiješan i simpatičan.

Mrak mrakač,
Da je tako lako
Imat curu,
Imao bi curu svatko.
A mene ne gleda nitko
I svaka se cura
Samo na dan fura.

GOSPODIN MRAK: Hoćeš reći da me vidiš?

ŽANA: Pa kako te ne bih vidjela. Nisi baš ni malen. Evo, cijelu si mi sobu ispunio. Možda bi trebao i na dijete, znaš. I čudno je to. Dosad uopće nisi govorio. No sviđaš mi se... Ali što mi to vrijedi...

GOSPODIN MRAK: Nevjerojatno... Meni je mama rekla da me nitko ne vidi... O Bože, nevjerojatno, pa ovo joj moram ispričati... Pa to je čudo, to je pravo čudo!? I veliš, nisam ružan!?

ŽANA: Nisi, puno si ljepši od mene. Zapravo, od mene su svi ljepši.

GOSPODIN MRAK: Nije istina. Ti si prekrasna djevojčica. Osobito kad se smiješiš!? Hajde, smiješi se. Nasmiješi se Gospodinu Mraku.

ŽANA: Ne mogu, tužna sam. Moja bakica mi više ne priča priče prije spavanja. Znaš, kad si ti dolazio, ona bi ušla u moju sobu, sjela pokraj moga kreveta i počela polako... jedna bajka, druga bajka... hmmm hrk hrk... Kako je bilo lijepo zaspati uz bakine priče... I ima još nešto zbog čega sam tužna. Tužna sam jer sam ružna.

GOSPODIN MRAK: To nije istina. Vidim svojim očima. Nije mi jasno otkuda ti takva ideja. Osim što si lijepa, i pametna si. I osim toga, vidiš mene, što je čudo kao što već rekoh. Jedva čekam reći to svojoj mami Mrakači.

Kakve su to gluposti
I riječi ružne
Koje izlaze iz te cure tužne?
Ako su to mračne sile
Tijekom noći pobjegle u dan,
Sad moraju, naređujem, odmah van!!!

ŽANA: Tužna sam, jer sam ružna. Jer nemam dečka. Jer me svi zadirkuju, a zadirkuju me jer imam klempave uši. I nema više bakice...

GOSPODIN MRAK: Ma to nije istina. Mislim, ako netko ovdje mora biti tužan, to sam ja. Zamisli da se trudiš i trudiš i sve ti biva još gore. Gdje god stignem, ja slušam samo uzdahe i jauke, svi me tjeraju. Ima čak mjesta u kojima sam tako nepoželjan da me tjeraju i prije negoli uđem. Upale tisuću onih svojih čudnih lampica i - gotovo. Umjesto da uživaju u mom baršunastom ogrtaču, oni me tjeraju kao najvećeg neprijatelja. I okrivljuju me za sto nedaća što ih sami počine kad ja stignem. Uh, kakve su mi već grozne stvari pripisali. Pa zar sam ja kriv što neki zli ljudi baš kad se ja pojavim, čine neke zle stvari. Pljačkaju, otimaju, ubijaju. I onda sam ja kriv, ja!?! Nepravda! To je nepravda.

ŽANA: Ah, kad smo kod nepravde. Zašto baš ja imam klempave uši, zašto baš ja?! I nema bakice da me utješi. A mama se pravi kao da ništa nije bilo. (*Šmrca.*)

GOSPODIN MRAK: Ma to nije istina. Mislim, tvojoj mamacu je sigurno teško, a još joj je teže kad vidi da je tebi teško. Vjeruj mi, tako je i kod mene. A uši, uši su ti super. Pogledaj, ja ih nemam i sve pet.

ŽANA: Eto vidiš. Ja ih imam i sve... (*Šmrca.*) Vidiš ona tri bijela šeširića?!

ŠEŠIRIĆ PRVI: Jedan!

ŠEŠIRIĆ DRUGI: Dva!

ŠEŠIRIĆ TREĆI: Tri!

ŠEŠIRIĆI: To smo mi, bijeli šeširići!
Bijeli šeširići ko leptirići bijeli
Pokrivaju glave i mrakač cijeli.
Gdje god da idu, gdje god da svrate,
Bjelinom, veseljem, oni te prate.
I u pol dana i u pol noći
Nabaci osmijeh
I oni će doći.

GOSPODIN MRAK: Pa teško ih je ne vidjeti.

ŽANA: Eto, za svaki rođendan na poklon dobivam šeširiće ili kape. A znaš zašto?

GOSPODIN MRAK: Zašto?

ŽANA: Pa zato da mi prekriju klempave uši. Svi govore da sam lijepa, a onda umjesto lutaka, knjiga ili koje lijepe igrache, dobivam na poklon šeširiće, (*šmrca*). To je nepravda, znaš! I kad smo već kod tebe, ja uživam u tebi. I najradije ne bih spavala kao ostali. Toliko mi je već mračno pri srcu da bih se skroz sakrila u tebe da me više nitko nikada ne vidi. Ni mene, ni moje klempave uši.

GOSPODIN MRAK: Ne znam što bih rekao, ali ja uopće ne vidim razloga tvojoj tuzi i žalosti. Nikakvih ja tu klempavih ušiju ne vidim.

ŽANA: Hoćeš li da upalim svjetlo?

GOSPODIN MRAK: A ne, ne... Mislim, sasvim dovoljno vidim da ne vidim klempave uši. Pojma nemam tko te toliko rastužio i zašto. Stvarno glupo. Uostalom, i da imaš malo klempave uši, pa nije to najgora stvar na svijetu. A da znaš kakvih sam se ja stvari nagledao. Ulazio sam u svakakve kuće, u velike i male, u gradove, nad čudnovate mutne rijeke, grlio sam visoke planine, ponirao u najdublje ponore, zavirivao u parkirane automobile, pa čak i u ježeve kućice. I znaj, tvoje su uši nešto najmanje zbog čega bi ti trebala biti tužna.

ŽANA: Ne možeš me samo tako utješiti. A šeširići?

ŠEŠIRIĆI: A mi?

ŽANA: Oni su dokaz toga što ti govorim. Ne mislim samo ja da su moje uši klempave, to misle svi, i teta Anđela, i stric Marko, i (*šmrca*)... Moja mama mi je poklonila ovaj najveći šeširić, (*šmrca*)...

GOSPODIN MRAK: Pa ne poklanjaju se šeširići samo radi klempavih ušiju, Žana! Uh...

ŽANA: Što radiš sad? Ne idi još?
Ne idi još,
Ostani tu...
I jesi crn i mračan jesi,
Al' ostani malo još uvijek gdje si.
Nešto u tebi svjetlo se smije
S tobom dosadno nikome nije,
A čini se pomalo bježi i tuga
Od gospodarice postaje sluga.

GOSPODIN MRAK: Ma ne idem, nego sam se pomaknuo, jer me zaboljela lijeva noga. Sve se trudim utješiti te, a ti ništa. Pa tko će mene tješiti?! Maloprije je

ovdje trčkaralo mnoštvo razdragane djece. I kad sam već pomislio kako bih se rado s njima poigrao, djeca se razbježala po kućama, zatvorila i zakračunala vrata iza sebe. Strašno!

ŽANA: Pa, da je lijepo, i nije. Je, malo je strašno. Imaš pravo. Ali to je samo zbog mama i tata. Vjeruj mi!

GOSPODIN MRAK: Ti si prva djevojčica koja me se ne boji i još razgovara sa mnom... I tješi me! Mama me uopće ne tješi.

ŽANA: I ne želim da odeš....

(Jedan šeširić preleti.)

GOSPODIN MRAK: Oh, što je to bilo?

ŽANA: Ah, uvijek ista priča... Oni!

ŠEŠIRIĆ PRVI: Ja sam prvi!

ŠEŠIRIĆ DRUGI: Ja sam drugi!

ŠEŠIRIĆ TREĆI: Ja sam treći i najveći!

ŠEŠIRIĆI: Mi smo tri bijela šeširića!

GOSPODIN MRAK: Oh, samo mi nemojte nauditi. Krasno sam se smjestio kod Žane. Nitko sa mnom još nije tako lijepo razgovarao.

(Šeširići počinju kružiti.)

GOSPODIN MRAK: Ili sam potpuno skrenuo. Možda od tuge i očaja. Možda mi se stvari priviđaju, ovaj šeširići bijeli. Žana, gdje si?!

Šeširići, šeširići najbolji smo mi,
Cijeli svijet preletimo dok si rek'o tri.
Prvi, drugi... prvi, drugi
I treći, i treći,
Šeširić ponajveći.
Nije bitna veličina,
Bitno se je vinuti,
Zrakom zalepršati,
Hajde s nama odmah ti,
Nauči se letjeti.

ŠEŠIRIĆI: Nismo mi nikakvo priviđenje. Mi smo najljepši bijeli šeširići i obično plešemo noću po tebi, ali ti si uvijek tako mračan i tužan da nas i ne primjećuješ.

GOSPODIN MRAK: Ispričavam se ako sam vas povrijedio svojim ponašanjem, jer ja sam inače uglađen i pristojan gospodin s bombonom... pardon, bontonom, ali nitko me ne voli.

ŠEŠIRIĆI: To nije istina. To nije istina!

ŠEŠIRIĆ PRVI: Eto, voli te Mario iz trećeg A, jer po mraku može kopati po frižideru, a on obožava papati. Samo mu to mama ne da, jer veli da previše papa i da to nije zdravo. Osobito previše čokolade. I tko je još vidio čokoladu držati u frižideru.

ŽANA: I moja mama drži čokoladu u frižideru.

ŠEŠIRIĆ DRUGI: Čudno... Nego, idemo dalje... Nije istina da te se svi boje i da te mrze, jer i moja mama Maja, koja me je sašila, obožava kad ti padneš na oči i kad se počne grliti sa stričekom Mirekom. Da te ne vole, upalili bi svjetlo, a tebe ugasil, zar ne?

GOSPODIN MRAK: Hm... Kad bolje promislim...

ŠEŠIRIĆ TREĆI: A o onom zločestom tipu koji je provalio u dućan kod tete Marice da ne govorim. On te naprosto obožava. I samo po tebi radi.

GOSPODIN MRAK: No, ja i o tome govorim. Zapravo sam govorio. Do danas, pardon, do noćas sam mislio da me vole samo zločesti, a sad vidim da nisu svi takvi. Samo, ja bih radije da me Žana ne voli, jer ispada da je tužna jer me voli. Ili ispada da je tužna kad me voli. To se meni uopće ne sviđa. Nekako mi nije toplo oko srca. I sad, evo na, ispada da me i vi vidite, a ja sam mislio da sam nevidljiv...

ŠEŠIRIĆ TREĆI: Pa da ti pravo velim, Gospodine Mrkli Mrače, iskreno se i ne vidiš onako kako to obično biva. No, to nije nikakav dokaz da ti nisi Gospodin Mrak i da nisi tu. Mnoge stvari jesu, a ne vide se, pa ipak nisu, odnosno...

Mnoge stvari jesu,
A ne vide se.
Mnogo svjetla nije
Rješenje za sve.
Ponekad u mraku
Svijetli još i više,
Ponekad tišina
Ječi ponajviše.

ŠEŠIRIĆ PRVI: Hajde prestani. Uvijek kompliciraš. Vidiš da je gospodin Mrak tužan, vidiš da je Žana opet tužna, a mi tu plešemo.

ŠEŠIRIĆ DRUGI: Točno. Zapravo, mi te već dugo pratimo, pratimo, pratimo. Osim što si Gospodin Mrak, ti si stvarno užasno tužan i od te tuge ama baš ništa ne vidiš. I da znaš, puno se njih s tobom htjelo družiti, ali su odustali. Ti dođeš, odradiš svoje onako sav mračan i povučen u sebe i odeš. Gotovo. Moraš se malo više potruditi.

GOSPODIN MRAK: Meni je sad malo lakše, ali to nije to. Mislim, nije lijepo kad ti je lakše ako si tužan, pa vidiš nekog tko je tužniji od tebe, pa si onda manje tužan. To nije lijek za tugu. A Žana je i dalje tužna. Vidite je samo kako sjedi. I tko je rekao da ima klempave uši!?

ŠEŠIRIĆI: Pa... Glupost! Iako je stvarno glupo kupovati djetetu samo šeširiće za rođendan. To je glupo, glupo, glupo. Žana!

ŽANA: Pustite me na miru. Baš jedva čekam da svane i da se opet vidim u zrcalu. Fuj. Bljak.

ŠEŠIRIĆI: Znaš, i mi smo tužni kad tako misliš. Kad tako govoriš. Ispada da smo pokrivala za klempave uši, a zapravo smo najljepši šeširići. Svatko bi drugi bio sretan da nas ima.

GOSPODIN MRAK: Pa bi, to je istina. To je vidljivo i po mraku. Ja tako lijepo šeširiće nisam nigdje vidio, a prošao sam toga, ah, prošao... Ma pričao sam već... Da se ne ponavljam kao svaku večer.

ŠEŠIRIĆ PRVI: Više nisi sam. Evo, mi ćemo se s tobom družiti. Mrak je družiti se s Mrakom.

(Oblijeću mu oko glave.)

Mrak je družiti se s Mrakom,
Oblijetati uokolo zrakom.
Evo jedna glava
Čini se da spava
Hajd'mo, Mračne, na nju svi,
Hajd'mo je probuditi!
Dosadno je samo biti,
Hajd'mo nešto učiniti.

GOSPODIN MRAK: Krasno, no postoji li mogućnost da se vi malo prizemljite i da mi prestanete oblijetati oko glave. Sve mi se od toga već zavrtjelo. Toliko da će mi uskoro svanuti.

ŠEŠIRIĆ DRUGI: Postoji, postoji, no mi ne volimo dugo stajati na jednome mjestu. Veseli smo. Jer, pripadamo dobroj djevojčici, a što da nas je netko drugi kupio... ili vjetar odnio ili nešto još ružnije...

ŠEŠIRIĆ PRVI: Mrzim dosadne glave.

ŠEŠIRIĆ TREĆI: A ja ne volim tužne face. Idemo nešto napraviti, idemo tugu zadaviti!

ŠEŠIRIĆ DRUGI: Ovako ćemo dakle: ti utješi Žanu, a mi ćemo tebe. Otvorit ćemo ti oči da vidiš istinu, koliko je vidjeti istinu u ovom mraku moguće.

GOSPODIN MRAK: Molim... Ovaj... Da? Aha!

ŽANINA MAMA: Žana! Što se to čuje!?

ŽANA: Ništa mama, spavam.

ŽANINA MAMA: Kao da sam čula neke zvuke iz sobe. Nije valjda da opet razgovaraš s... Oh, kako je to teško... (*za sebe*)... Bože mili, otkada je baka umrla, svaku večer razgovara s nekim. Jadno dijete. Tako je to teško. Teško je to. Ali što da radim, što?

Što da se radi kada je teško?
Kad će već stići i nama smješko?
Kad će sve stvari doći na svoje
I biti sretno to dijete moje?
Čudne se stvari zbivaju sada,
Kako pomoći, što li joj reći,
Kako otvoriti vratašca sreći?

GOSPODIN MRAK: S kim? Ja nisam jedini, zar ne? Tko je još tu? S kim si razgovarala?

ŽANA: Ma mama govori gluposti. Ponekad znam bez veze blebetati, onako da mi prođe vrijeme, a ona misli da razgovaram s bakom. Zapravo, to je istina. Malo. Ja razgovaram s bakom. Ona mi dođe po mraku i ja se uopće ne bojim, nego sam još više tužna. Jer svaki put kad se razdani, ode baka, a ostanu mi moje klempave uši. I nedostaje mi baka. Ona mi jedina nije poklanjala šeširiće. O moja bakica...

GOSPODIN MRAK: Oh...

ŠEŠIRIĆI: Da, tužno je... Zato moramo nešto poduzeti, svi.

ŽANA: Nema šanse... Uostalom, kad sam vesela i kad se smijem, vidi mi se pokvaren zub.

ŠEŠIRIĆ PRVI: To nije naš problem. To je problem tvog zubara... A sad ćemo ovako...

GOSPODIN MRAK: Meni nije ništa jasno. Što ste vi smislili. Opet plesati mi iznad glave?!

ŠEŠIRIĆ PRVI: Dobro me slušajte. I ti Žana, otvori uši... Hm...

ŽANA: To je bar lako...

ŠEŠIRIĆ DRUGI: Eh sad, otvorite dobro oči kako biste najprije shvatili da se ponekad uzaludno natjecati s drugim stvarima i pojavama. Ni pobjeda nad najjačim suparnikom ne znači automatski sreću.

GOSPODIN MRAK: Ja ništa ne shvaćam, a ti Žana?!

ŽANA: Pojma nemam...

ŠEŠIRIĆ DRUGI: Dakle, ti si, Gospodine Mrače mračni, mislio da ti je Gospodin Dan konkurencija, suparnik najveći, i mislio si da bi bio sretan kad bi bio na njegovu mjestu. Vjeruj mi, nitko još nikada nije ugrabio sreću na taj način. I nitko nije sretan misleći s toliko pretjerane žudnje pa i zavisti o sreći drugih. Na taj način sreću nije moguće ni prepoznati kad nam pokuca na vrata.

(Netko kuca na vrata.)

Netko kuca kuc, kuc, kuc
Il' prstićima puc, puc, puc.
Je l' to sreća il' se čini,
Hajde vrata ti odškrini.
Neka uđe, neka samo,
Neka sjedne s nama amo.
Divno ju je opet vidjet',
Svakom će se ona svidjet'.

ŽANINA MAMA: Dijete, opet razgovaraš?!

ŽANA: Tiše malo...

ŠEŠIRIĆ PRVI: Eh da, tiše. To bi trebalo posebno poviknuti: radost i tuga Gospođa Sluga. I nad jednom i nad drugom treba imati Gospodičnu Kontrolu. Kako - lako! Sad ćemo vam pokazati.

ŽANA: A ja sam mislila da ste vi obični šeširići!?

ŠEŠIRIĆ TREĆI: Polako. Sad pokušajte što je više moguće otvoriti oči i još više srce, pa za nama, ehehoj...

ŽANA: A kamo?

ŠEŠIRIĆI: Put svijeta. Prvo da vidimo kako stoje stvari s lampicama u glavi. Idemo se zavući u svaki kutak, svaki stan, kuću svaku, ispod roleta, zavjesa, ispod svakog cvijeta. To ćemo učiniti po Gospodinu Svjetlu, pa da vidimo kako stvari stoje.

GOSPODIN MRAK: Ali, ja se moram vratiti kući. Mama Mrakača će me tražiti. A ona se zna i razljutiti!

ŠEŠIRIĆI: Ahaha... Mama! Pa ti još živiš s mamom ovako velik. Hm...mmmm...

ŽANA: I ja sam to rekla. Zgodan je i naočit. Trebao bi imati curu, ako ne već i ženu, djecu. Zar ne?!

GOSPODIN MRAK: Moja će se mama jako, jako brinuti ako se ne vratim na vrijeme kući.

ŠEŠIRIĆ PRVI: Pa javit ćeš mami da imaš pametnog posla.

GOSPODIN MRAK: Kako?

ŠEŠIRIĆI: Kako lako, kako lako...

Kako, kako, svi pitaju kako.
Eto lako, odgovor je taj
I dobro me poslušaj.
Pitaj samo srce svoje,
Ono znade ponajbolje.
Kome, kako, zašto, kada
Odgovor je uvijek sada.
Vrijeme se ne gubi i ne pušta,
Vrijeme hrabre ljubi i eto ti gušta.

ŽANA: Tako velik, a nemaš mobitel? Ni mobitel nemaš! O jadničak. Evo ti moj! Znaš broj?

GOSPODIN MRAK: Ne, ne znam (*šmrca*)...

ŽANA: Ništa, reci adresu i ja ću javiti mami da radiš nešto važno i da ćeš se vratiti do večere.

GOSPODIN MRAK: A što ćeš joj reći?

ŽANA: Smislit ću putem, a vi me tu čekajte.

ŠEŠIRIĆI: Pa naravno, pa naravno! A kamo bismo mi krenuli bez naše Žane.

(Žana se vraća.)

GOSPODIN MRAK: I? Što je bilo? Jesi li joj rekla? Što si joj rekla? Kako je to primila?

ŽANA: Ne pitaj puno, sve je u redu. Požurimo sada dok nije kasno, odnosno rano.

ŠEŠIRIĆ TREĆI: Prvo ćemo malo pronjuškati po Danu. Da vidimo je li on baš tako sretan i veselo li mu se baš svi, kako ti, Gospodine Mračo, tvrdiš.

GOSPODIN MRAK: Ali, meni smeta svjetlo.

ŽANA: Evo ti mojih sunčanih naočala, daj ne cvili!

(Daje mu naočale.)

GOSPODIN MRAK: Eh, sad je već lakše.

ŠEŠIRIĆ PRVI: Vidiš li? Vidiš li ti ove ljude?

GOSPODIN MRAK: Vidim.

ŠEŠIRIĆ PRVI: Zbog čega oni navlače rolete i kojekakve zavjese. Zbog čega? Zato što ne vole... ne vole... a?

GOSPODIN MRAK: Ne vole svjetlo?

ŠEŠIRIĆI: Bravo!

ŠEŠIRIĆ DRUGI: Dakle, nije točno da tebe svi mrze, kao što nije točno ni da te svi vole. Tako je i s Danom, i sa Svjetlom. Svatko ima svoju ljubav, a sad je vrijeme da i vi pronađete svoju.

Svatko svoju ljubav ima,
Svud je nosi u grudima.
Kuc, kuc, kao na vratima,
Kuca nam srcem satima.
Samo je slušaj, uživaj u njoj,
Koračnica to je najljepša
Za ljubavni boj.
A onda cmok-cmok,
Najdraže riječi ne moraš znati,
Ona i pogled tvoj točno shvati.

GOSPODIN MRAK: Ajme, mene je malo strah!

ŠEŠIRIĆ PRVI: A sad ćeš se uvjeriti još jednom. Hajd'mo.

ŽANA: Idemo u kino, idemo u kino! Obožavam kino!

(U kinu.)

GOSPODIN MRAK: Ajme meni, koliko ljudi, i svi me vole. Ili ne vole Dan. Zaključak jasan i jednostavan. Jupija!

ŠEŠIRIĆ PRVI: Eto, oni bi tebe radije vidjeli prije negoli ti trebaš stići... Toliko te vole da te i umjetno stvaraju.

GOSPODIN MRAK: Moram priznati da ste me razveselili. Baš ste me razveselili.

ŠEŠIRIĆ DRUGI: A sad ćemo malo pričekati tvoje vrijeme i dokazati ti kako stvarno nisi u pravu kad veliš da ti se nitko ne veseli. Još jedan dokaz. Dokazat ćemo ti da su baš u vrijeme kad ti dolaziš, ljudi najveseliji.

GOSPODIN MRAK: Ajme meni što sve neću čuti, ajme meni! Mama!

ŠEŠIRIĆ TREĆI: Idemo u disko.

(U disku.)

GOSPODIN MRAK: Stvarno. O svjetla mu, kako se toga nisam sjetio!

ŽANA: Vidiš, a meni si prodavao fore.

ŠEŠIRIĆ PRVI: A sad ono najvažnije mjesto. Žana, primi me pod obod.

ŽANA: Je l' tu?

ŠEŠIRIĆ PRVI: Da, baš tu. Pa ne valjda na vrh šešira. Hajd'mo!

GOSPODIN MRAK: Kamo idemo, kamo?

ŠEŠIRIĆI: Idemo otkud smo došli?

GOSPODIN MRAK: Ha, ha, ha. Dobra fora.

ŠEŠIRIĆI: Nije fora što se mora. Brže malo. Noge hop, noge skok.

GOSPODIN MRAK: Lako vama kad vi letite poput ptica.

ŠEŠIRIĆ PRVI: Ma da lako. Trebalo je to naučiti. I po mraku i po danu...

ŠEŠIRIĆI: Evo nas.

Evo nas, evo nas
Otkuda smo došli.
Obično je uvijek tako:
Uvijek želimo daleko,
A zapravo je blizu
Kao i na kvizu.
Zbroj jedan, jedan, dva
I evo nas već smo tri.
Odgovor je točan,
Pobjeđujemo svi.

ŽANA: Pa vratili smo se u moju sobu. Tu je moj krevetić... I moja... Ajme meni, moja baka...

BAKA: ...I bio jednom jedan dvorac, na vrh brda stršio je, a u dvorcu vila poput tebe dobra, mila...

ŽANA: Baka!

ŠEŠIRIĆI: Ne boji se mraka.

ŠEŠIRIĆ PRVI: Već ti priča bajke od davnine, bajke što se nikad ne boje ni mraka, ni tmine...

ŽANA: O moja bakica, pa ti si tu. Ti si stvarna. Oh, kako si mi nedostajala. Nitko mi više ne priča priče. I znaš, čini mi se da me nitko ne voli kao što si me ti voljela.

BAKA: Nije točno, Žana. Eto, mamica već treći puta kuca na tvoja vrata, i brine se. To je briga ljubavi. A ja, ja sam otišla i nisam više s vama, no ni ja nisam sama. Zar ti se ne čini da je ovo društvo veselo? Dobro sad, Gospodin Mrak bijaše malo tužan na početku. No, ni ti se nisi baš iskazala. I to s ušima. Pa unučice, kako možeš govoriti takve gluposti? Umišljaš stvari pa ti se mračni. No moraš znati da nikome ne cvjetaju uvijek ruže. Zavidjeti sreći drugih, tužnije je od svih tuga. To je zapravo prava tuga. A sreća se također voli igrati. Pa se približi, pa se udalji, to joj je fora. Kad je gledaš izdaleka i kad nije tvoja, izgleda ti mnogo bolja. Ipak, nije sve takvo kakvim se čini.

GOSPODIN MRAK: Nije, nije. Sad je i meni jasno ko dan. Baka je mudra mudrica, baka je ludnica! Svaka čast! A bako, bako, gdje li si sve to naučila?

Svaka baka najmudrija je,
Svaka baka znade sve!
Samo treba slušat baku
I upamtit' riječ baš svaku.
Jer kad bake više nema,
Njene riječi drže svijet
Zbog njih krećemo u let
Na sve našeg svijeta strane,
Bez pogreške i bez mane.

BAKA: Dok se nisam uvjerila u svojoj mladosti i radosti u sve slasti prave slobode, ni sama nisam ni u što vjerovala. No, pouzdano tvrdim kako je svima, baš svima dodijeljeno toliko radosti koliko je mogu podnijeti i koliko im je potrebno da doista uživaju u životu.

ŠEŠIRIĆI: Istina.

ŽANA: A gdje sam tu ja? Bako, jesi li ti stvarna!?

BAKA: Tu sam. Gledam te i ne volim tvoju tugu. Osmijeh na sunce. Odmah!

(Žana se smije.)

BAKA: Eh, tako, tako. Super!

ŠEŠIRIĆI: Ni mi, ni mi ne volimo tugu! Šeširići. Svaki stvor, svaka stvar, pa bila i od tkanine kao mi, traje mnogo kraće nego neke druge, pa i ljudi... No, onoliko koliko jesmo, toliko nas je radosti zadesilo. Pogledaj samo oko sebe, Gospodine Mračče! Zar ne vidiš kolika je tebi sreća dodijeljena. Zar misliš da su milijuni i milijuni ovih neponovljivih zvijezda i ovaj predivan mjesec ovdje slučajno...?

GOSPODIN MRAK: Hm, do jučer sam tako mislio, do jučer, lijepi moji šeširići. A vi, za koje sam mislio da ste obična krpena spadala, vi ste mi otvorili oči i sada sam, iako vidim kao da je bijeli dan, prvi put doista radostan. Radostan upravo zbog toga što sam gospodin Mrak i što sam shvatio ono što ste mi cijelo vrijeme govorili.

ŠEŠIRIĆ DRUGI: I ne bi se mijenjao s drugima?

GOSPODIN MRAK: Ni govora! Ta ja sam najradosniji takav kakav jesam i zahvalan sam vam što se mi upravo vi, mali moji šeširići, radost pojasnili.

ŠEŠIRIĆI: Jesss!

GOSPODIN MRAK: Sad mi je jasno kao dan. Ha, kakav dan... Svatko na kugli zemaljskoj ima svoju zadaću...

ŽANA: Joj zadaća... Matematika, priroda...

GOSPODIN MRAK: ...I svatko ima pravično podijeljenu količinu radosti. Samo je treba uživati, ah...

ŠEŠIRIĆI: Ahhhh...

Zadaće, zadaće,
Svakome su zadane,
Al' kad krene škola prava,
Nema više ocjena.
Kada krene prava škola,
I od sreće i od bola,
Prolazimo razrede,
Probijamo ograde,
Nebo nije granica,
Svemir je tek stanica.

(Šeširići u zraku.)

GOSPODIN MRAK: Što je, što je bilo?! Zašto ste se opet uzletjeli kao da vas gone bijesne pčele?

ŠEŠIRIĆ PRVI: Ah, da su pčele, bilo bi lako... Eno, pogledaj!

ŽANA: Opet one tri...

GOSPODIN MRAK: Koje tri?

ŽANA: Ma neke tri tete zapele za njih...

ŠEŠIRIĆ PRVI: Bjež' mo dok nas nisu uhvatile... Dobro nam ostaj, Gospodine Mrače, Vidimo se, Žana.

ŠEŠIRIĆ DRUGI: Vratit ćemo se kad prođe frka.

ŠEŠIRIĆ TREĆI: Žana, čuvaj se. I napiši zadaću!

BAKA: Zbogom, dragi prijatelji. Čuvajte se!

GOSPODIN MRAK: Ali, zar ćete samo tako pobjeći... Sad kad je najnapetije?

ŠEŠIRIĆ PRVI: Lekciju o radosti smo ti dali, a lekciju o slobodi nekom drugom prilikom...

ŠEŠIRIĆI: Baj!

O slobodi ima škola
Preteška je sve do bola.
Joj, joj, pjevaju joj,
Oj, oj, slobodo, oj!
Zato pazi odmalena,
Nemoj močit svoja krila,
Slušaj što ti veli vila.
Kreni hrabro u tu školu,
Uči vrijedno, budi svoj,
Cijeli svijet će biti tvoj!

GOSPODIN MRAK: Ajme. Uh. Glava će mi puknuti od velikih misli. Moram se sabrati. I vratiti mami. Žana, možeš li mi reći otkud sam došao? Sve mi se pobrkalo u glavi. Pokušavam se sjetiti, vidi kako sam širom otvorio oči i ništa. Najradije bih tu prespavao i slušao tvoju baku kako ti priča. I ja volim priče. Osobito bajke. One uvijek završavaju sretno.

ŽANA: Pssst, jesi se uskokodakao. Idi sada svojoj mami spavati, ja se moram buditi. Moram u školu, a zadaća, joj... Moram nešto izmisliti. Moram malo i lagati. Bako! Bakice! Gdje si?!

BAKA: Pssst, tu sam. Prileći ću, a onda, kad se nad gradom počnu paliti prve noćne lampice, stići ću ti ponovno s Gospodinom Mrakom, uglađenim i pristojnim. Pričat ću ti bajke al' moraš mi nešto obećati.

ŽANA: Što, reci, brzo. Evo, mama samo što nije na vratima!

BAKA: Obećaj mi da više nikad nećeš biti tužna. Ni zbog čega. I ako te kojim slučajem obuzme tuga, ti se sjeti čemu zapravo služe ona tri bijela šeširića, Gospodin Mrak i ja. Okej?

ŽANA: Aha.

(Budilica.)

ŽANA: Auuuu... Ahhh... Kako mi se zijeva... Hmm...Što sam ono sanjala. Mama, gdje su moji šeširići? Mama! Šeširići!

Traži, traži i naći ćeš,
Skriveni su vrlo blizu.
S tobom sad će i u školu
I u kino i u park
I po mraku i po danu,
Na ulici i u stanu.
Bit će stalno tu uz tebe
Šeširići sreće tvoje:
Zdravlje, posao, ljubav,
Da te vode, maze, paze,
Da pronađeš prave staze,
Svoju zvijezdu spajalicu,
Svoju dušu davalicu.

SRETAN KRAJ

